

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ

ບົດແນະນຳເລກທີ 202

ບົດແນະນຳວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງສັງຄົມແຫ່ງຊາດ

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ.

ຈັດຂຶ້ນທີ່ນະຄອນເຊີແນວ, ປະເທດສະວິດເຊີແລນ ໂດຍຄະນະບໍລິຫານງານຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ ແລະ ໄດ້ປະຊຸມກັນໃນກອງປະຊຸມແຮງງານສາກົນ ຄັ້ງທີ 101, ເມື່ອວັນທີ 30 ພຶດສະພາ 2012,

ໂດຍຍືນຍັນວ່າສິດທິໃນການປະກັນສັງຄົມແມ່ນສິດທິມະນຸດ, ແລະ

ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າສິດທິໃນການປະກັນສັງຄົມທີ່ຄົງຄູ່ກັບການສົ່ງເສີມການມີວຽກເຮັດງານ ທຳຄືສິ່ງຈຳເປັນໃນການພັດທະນາ ແລະ ການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ, ແລະ

ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າການປະກັນສັງຄົມເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສຳຄັນຢ່າງໜຶ່ງເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ, ຄວາມດ້ອຍໂອກາດໃນສັງຄົມ ແລະ ການທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງໃນສັງຄົມ, ທັງເປັນການສົ່ງເສີມໃຫ້ທຸກຄົນມີໂອກາດເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ມີຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ແລະ ເຊື້ອຊາດ, ແລະ ເປັນການຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການຫັນປ່ຽນຈາກການມີວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ເສດຖະກິດນອກລະບົບເຂົ້າສູ່ເສດຖະກິດໃນລະບົບ, ແລະ

ໂດຍພິຈະລະນາວ່າການປະກັນສັງຄົມເປັນການລົງທຶນໃສ່ຄົນເພື່ອສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປັບຕົວເຂົ້າໃນສະພາບການປ່ຽນແປງຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ຕະຫລາດແຮງງານ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ລະບົບປະກັນສັງຄົມຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສະພາບເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມມີຄວາມສະຖຽນລະພາບ, ການປະກັນສັງຄົມຍັງຈະຊ່ວຍປັບສະພາບໃນເມື່ອເກີດມີວິກິດການ ແລະ ການປ່ຽນແປງອື່ນໆ, ທັງຊ່ວຍສົ່ງເສີມໃຫ້ເສດຖະກິດມີຄວາມໝັ້ນທົ່ງຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ

ໂດຍພິຈະລະນາວ່າການວາງນະໂຍບາຍທີ່ເປັນບຸລິມະສິດໃຫ້ແກ່ການປົກປ້ອງສັງຄົມນັ້ນ ມີເປົ້າໝາຍເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາທີ່ຍືນຍົງຄົງຕົວໃນໄລຍະຍາວໂດຍປະສານສົມທົບກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໃນສັງຄົມ ອັນນຳມາເຊິ່ງການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມທຸກຍາກທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມແຕກໂຕນກັນໃນສັງຄົມຢູ່ໃນ ແລະ ລະຫວ່າງພາກພື້ນ, ແລະ

ໂດຍຮັບຮອງວ່າການຫັນປ່ຽນໄປສູ່ການມີວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ເສດຖະກິດໃນລະບົບ ແລະ ການສ້າງລະບົບປະກັນສັງຄົມທີ່ມີຄວາມຍືນຍົງຄົງຕົວຄວນໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ແລະ

ໂດຍຫວນຄືນວ່າຖະແຫລງການພິລາແດນເພຍຍອມຮັບພັນທະທີ່ເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງ ອົງການແຮງງານສາກົນທີ່ມີສ່ວນຊ່ວຍ “ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການເສີມຂະຫຍາຍການປະກັນ ສັງຄົມເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອສາມາດສ້າງລາຍຮັບຂັ້ນພື້ນຖານເນື່ອງ ຈາກໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງການປົນປົວທາງການແພດ”, ແລະ

ໂດຍພິຈະລະນາວ່າຖະແຫລງການສາກົນວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ, ໂດຍສະເພາະໃນມາດຕາ 22 ແລະ 25, ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງທີ່ເປັນລະບຽບຂອງສາກົນວ່າດ້ວຍສິດທິທາງເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະໃນມາດຕາ 9,11 ແລະ 12, ແລະ

ໂດຍພິຈະລະນາວ່າ, ມາດຕະຖານຂອງອົງການແຮງງານສາກົນກ່ຽວກັບການປະກັນ ສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະສິນທິສັນຍາ(ເລກທີ 102), ປີ 1952, ວ່າດ້ວຍ(ມາດຕະຖານ ຂັ້ນຕໍ່າ)ຂອງການປະກັນສັງຄົມ, ບົດແນະນຳ(ເລກທີ 67), ປີ 1944, ວ່າດ້ວຍການ ຮັບປະກັນການມີລາຍໄດ້, ແລະ ບົດແນະນຳ (ເລກທີ 69), ປີ 1944, ວ່າດ້ວຍການປົນປົວທາງ ການແພດ, ແລະ ໂດຍສັງເກດເຫັນວ່າມາດຕະຖານທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນຂໍ້ມູນອ້າງອີງ ແລະ ຍັງຈະ ສືບຕໍ່ເປັນບ່ອນອີງທີ່ສຳຄັນໃຫ້ແກ່ລະບົບປະກັນສັງຄົມ, ແລະ

ໂດຍຫວນຄືນວ່າຖະແຫລງການຂອງອົງການແຮງງານສາກົນວ່າດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳໃນ ສັງຄົມເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເປັນທຳໃນທົ່ວໂລກ ຍອມຮັບວ່າ “ຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ ລວມທັງອົງການ ແຮງງານສາກົນເອງ ທີ່ຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ມາດຕະຖານແຮງງານສາກົນ ແລະ ນະໂຍບາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ເພື່ອສົ່ງເສີມການມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການເຮັດວຽກທີ່ມີຄຸນຄ່າ-ເປັນທຳ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນອີງຕາມ ... (ii) ພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມມາດຕະການນການປົກປ້ອງສັງຄົມ ... ໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບການຂອງ ແຕ່ລະປະເທດ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງ, ລວມທັງການສົ່ງເສີມໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຈາກການປະກັນສັງຄົມ”, ແລະ

ໂດຍພິຈະລະນາວ່າມະຕິ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງ ສັງຄົມ(ການປະກັນສັງຄົມ)ໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງອົງການແຮງງານ ສາກົນ ຄັ້ງທີ 100 (ປີ 2011), ເຊິ່ງຍອມຮັບວ່າມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີບົດແນະນຳ ແລະ ຄຳແນະນຳເພີ່ມຕື່ມໄປຄຽງຄູ່ກັບມາດຕະຖານຂອງອົງການແຮງງານສາກົນກ່ຽວກັບການ ປະກັນສັງຄົມເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ບັນດາປະເທດສະມາຊິກສາມາດສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນຖານການ

ປົກປ້ອງສັງຄົມໃຫ້ເໝາະກັບສະພາບ ແລະ ລະດັບການພັດທະນາຂອງແຕ່ລະປະເທດ ທັງກາຍ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມທີ່ຄົບວົງຈອນ, ແລະ

ໂດຍໄດ້ຕົກລົງຮັບຮອງເອົາຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆກ່ຽວກັບຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ສຳ ໃນວາລະ ຂອງກອງປະຊຸມ, ແລະ

ໂດຍໄດ້ກຳນົດວ່າຂໍ້ສະເໜີເຫຼົ່ານີ້ຄວນຖືກສ້າງເປັນບົດແນະນຳ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາເມື່ອ ວັນທີ 14 ມິຖຸນາ 2012, ເຊິ່ງເອີ້ນວ່າບົດແນະນຳກ່ຽວກັບຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ, ປີ 2012.

I. ຈຸດປະສົງ, ຂອບເຂດ ແລະ ຫຼັກການ

1. ບົດແນະນຳສະບັບນີ້ມີຂໍ້ແນະນຳໃຫ້ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນປະຕິບັດດັ່ງນີ້:
 - (ກ) ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມໃຫ້ເປັນອົງປະກອບພື້ນຖານຂອງລະບົບ ປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບສະພາບການຂອງແຕ່ລະປະເທດ; ແລະ
 - (ຂ) ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມໂດຍມີຍຸດທະສາດ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍລະບົບ ປະກັນສັງຄົມໃຫ້ຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດແກ່ທຸກຄົນໃນລະດັບສູງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເທົ່າທີ່ຈະປະຕິບັດໄດ້ ເຊິ່ງອີງໃສ່ມາດຕະຖານຂອງອົງການແຮງງານສາກົນກ່ຽວກັບການ ປະກັນສັງຄົມ.

2. ຈຸດປະສົງຂອງບົດແນະນຳຄືການສົ່ງເສີມໃຫ້ຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມເປັນແບບ ແຜນທີ່ໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໂດຍລັດຖະບານເຊິ່ງຈະຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງສັງຄົມໃນລະດັບ ພື້ນຖານ ດ້ວຍການປ້ອງກັນ ຫລື ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ, ປົກປ້ອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຜູ້ ດ້ອຍໂອກາດໃນສັງຄົມ.

3. ເພື່ອນຳໃຊ້ບົດແນະນຳສະບັບນີ້ໃຫ້ເກີດຜົນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພາລະບົດບາດ ອັນຕົ້ນຕໍ ແລະ ໂດຍລວມ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນປະຕິບັດຕາມຫຼັກການດັ່ງນີ້:

- (ກ) ມີການປົກປ້ອງຢູ່ທຸກແຫ່ງທຶນ ໂດຍຄວາມພ້ອມພຽງໜ້າກັນໃນສັງຄົມ;
- (ຂ) ມີສິດທິທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ໂດຍອີງໃສ່ລະບຽບກົດໝາຍ;
- (ຄ) ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດອື່ນທີ່ ຕາມມາ;
- (ງ) ບໍ່ມີການຈຳແນກ, ມີຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ແລະ ຕອບສະໜອງແກ່ຜູ້ທີ່ ຕ້ອງການໆຊ່ວຍເຫລືອພິເສດ;
- (ຈ) ທຸກຄົນໃນສັງຄົມມີໂອກາດເຂົ້າຮ່ວມ ລວມທັງຜູ້ທີ່ຢູ່ເສດຖະກິດນອກລະບົບ;
- (ສ) ເຄົາຮິບສິດທິ ແລະ ກຽດສັກສີຂອງປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກການປະກັນ ສັງຄົມ;
- (ຊ) ພັດທະນາໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍການວາງເປົ້າໝາຍ ແລະ ໄລຍະເວລາ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ;

- (ຍ) ຮ່ວມກັນເຮັດໃຫ້ລະບົບປະກັນສັງຄົມເກີດຜົນປະໂຫຍດໂດຍມີຄວາມສົມດູນລະຫວ່າງຜູ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານງົບປະມານ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ;
- (ດ) ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳໃຊ້ຫລາຍໆວິທີການ ລວມທັງກິນໄກທາງການເງິນ ແລະ ລະບົບການບໍລິການ;
- (ຕ) ມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ມີການບໍລິຫານ ແລະ ຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານການເງິນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ;
- (ຖ) ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີຄວາມຍືນຍົງທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ມີແຫລ່ງທຶນ ແລະ ງົບປະມານ ໂດຍຍຶດໜັ້ນບົນພື້ນຖານຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ມີຄວາມສະເໝີພາບ;
- (ທ) ສອດຄ່ອງກັບຍະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ການມີວຽກເຮັດງານທຳ;
- (ນ) ສອດຄ່ອງກັບພາລະບົດບາດຂອງສະຖາບັນຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບການປົກປ້ອງສັງຄົມ;
- (ບ) ຮັບປະກັນການບໍລິການຂອງພາກລັດໃຫ້ມີຄຸນນະພາບສູງເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການບໍລິການຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມ;
- (ປ) ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງການຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ອຸທອນ;
- (ຜ) ມີການຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນປົກກະຕິ ແລະ ມີການການປະເມີນຜົນເປັນໄລຍະ;
- (ຝ) ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບແກ່ການຕໍ່ລອງແບບລວມໝູ່ ແລະ ສິດທິໃນການຮວມຕົວກັນຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ; ແລະ
- (ພ) ອົງການສາມຝ່າຍຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ມີການປຶກສາຫາລືກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

II. ຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ

4. ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ ໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະປະຕິບັດໄດ້ ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຂັ້ນພື້ນຖານຈາກການປະກັນສັງຄົມ. ການຮັບປະກັນຕ້ອງມີຄວາມແນ່ນອນໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຂັ້ນພື້ນຖານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ຮັບປະກັນການມີລາຍໄດ້ຂັ້ນພື້ນຖານ ລວມທັງການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ ແລະ ສາທາລະນະປະໂຫຍດອື່ນໆ ທີ່ລັດຖະບານເຫັນວ່າຈຳເປັນ.

5. ຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມທີ່ໄດ້ອ້າງອີງໃນຂໍ້ທີ່ສີ່ຄວນປະກອບມີເງື່ອນໄຂພື້ນຖານດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- (ກ) ທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການຂອງພາກລັດ ແລະ ສາທາລະນະປະໂຫຍດເຊັ່ນ: ການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ຈຳເປັນ, ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ເວລາເກີດລູກ ເຊິ່ງການບໍລິການຂອງພາກລັດຄວນມີຄວາມເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂ, ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ເປັນທີ່ຍອມຮັບ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ;

- (ຂ) ຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍຂັ້ນພື້ນຖານ, ຢ່າງນ້ອຍລັດຖະບານຄວນກຳນົດນະໂຍບາຍຂັ້ນຕໍ່າສຸດ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໂພຊະນາການ, ການສຶກສາ, ການເອົາໃຈໃສ່, ການບໍລິການຂອງພາກລັດ ແລະ ສິ່ງສາທາລະນະປະໂຫຍດອື່ນໆ;
- (ຄ) ຮັບປະກັນໃຫ້ກຸ່ມຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອພິເສດມີລາຍໄດ້ຂັ້ນພື້ນຖານ, ຢ່າງນ້ອຍລັດຖະບານຄວນກຳນົດນະໂຍບາຍຂັ້ນຕໍ່າສຸດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ໂດຍສະເພາະກຸ່ມຄົນທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກ ແຕ່ບໍ່ມີລາຍຮັບພຽງພໍຍ້ອນເຈັບປ່ວຍ, ບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ, ເກີດລູກ, ແລະ ພິການ; ແລະ
- (ງ) ຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ສູງອາຍຸມີລາຍໄດ້ຂັ້ນພື້ນຖານ, ຢ່າງນ້ອຍລັດຖະບານຄວນກຳນົດນະໂຍບາຍຂັ້ນຕໍ່າສຸດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

6. ອົງຕາມພັນທະສາກົນທີ່ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຕ້ອງປະຕິບັດ, ປະເທດສະມາຊິກຄວນຮັບປະກັນໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກຄົນ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍຂັ້ນພື້ນຖານຈາກການປະກັນສັງຄົມ ໂດຍທີ່ລັດຖະບານຄວນວາງລະບຽບກົດໝາຍເພື່ອຮັດກຸມໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

7. ການຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຂັ້ນພື້ນຖານຂອງການປະກັນສັງຄົມຄວນເປັນໄປຕາມກົດໝາຍ. ລະບຽບ ແລະ ນິຕິກຳແຫ່ງຊາດຄວນລະບຸຂອບເຂດ, ເງື່ອນໄຂ ແລະ ປະເພດຂອງຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຮັບ ເພື່ອຮັດກຸມການປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ. ການຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ການອຸທອນຄວນດຳເນີນໄປດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ມີປະສິດທິພາບ, ກະທັດຮັດ, ວ່ອງໄວ ແລະ ບໍ່ສິ້ນເບື້ອງ ໂດຍຕ້ອງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນລະບຽບເຊັ່ນກັນ. ການຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ການອຸທອນບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າທຳນຽມ. ລະບົບປະກັນສັງຄົມຄວນໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂດຍຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

8. ການກຳນົດເງື່ອນໄຂເພື່ອຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຂັ້ນພື້ນຖານຂອງການປະກັນສັງຄົມ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນພິຈະລະນາດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- (ກ) ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການປົ່ນປົວສຸຂະພາບຈະບໍ່ມີອຸປະສັກໃດໆ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະກາຍເປັນຜູ້ທຸກຍ້ອນໄດ້ຈ່າຍຄ່າປົ່ນປົວ. ຄວນພິຈະລະນາການຍົກເວັ້ນຄ່າປົ່ນປົວສຸຂະພາບສຳລັບຜູ້ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ.
- (ຂ) ຮັບປະກັນລາຍໄດ້ຂັ້ນພື້ນຖານຄວນພຽງພໍກັບການດຳລົງຊີວິດ. ລັດຖະບານຄວນກຳນົດລາຍໄດ້ຂັ້ນພື້ນຖານໂດຍສົມທຽບກັບຄ່າຄອງຊີບ, ອັດຕາຂອງຄວາມທຸກຍາກແຫ່ງຊາດ, ເງິນນະໂຍບາຍທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການຊ່ວຍເຫລືອຂອງສັງຄົມ ຫລື ອົງໃສ່ກົດໝາຍ ຫລື ຂໍ້ກຳນົດ ລວມທັງການສົມທຽບກັບເງື່ອນໄຂໃນພາກພື້ນອີກດ້ວຍ;
- (ຄ) ລະດັບນະໂຍບາຍຂັ້ນພື້ນຖານຂອງການປະກັນສັງຄົມຄວນມີການທົບທວນຄືນເປັນປົກກະຕິໂດຍມີຂັ້ນຕອນທີ່ໂປ່ງໃສ ແລະ ອົງຕາມລະບຽບກົດໝາຍຢ່າງເໝາະສົມ; ແລະ
- (ງ) ການທົບທວນລະດັບນະໂຍບາຍຂັ້ນພື້ນຖານຂອງການປະກັນສັງຄົມຄວນມີອົງການສາມຝ່າຍເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ມີການປຶກສາຫາລືກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

9. (1) ໃນການສະໜອງນະໂຍບາຍຂັ້ນພື້ນຖານຂອງການປະກັນສັງຄົມ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນພິຈະລະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ຫລາຍວິທີການເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລະບົບປະກັນສັງຄົມໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດແກ່ສັງຄົມຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ ສູງ ທັງສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ.

(2) ນະໂຍບາຍອາດລວມມີຜົນປະໂຫຍດແກ່ໄດ້ກນ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວ, ການອຸດ ໜູນເມື່ອເຈັບເປັນ ແລະ ການປົ່ນປົວສຸຂະພາບ, ການອຸດໜູນເກີດລູກ, ການຊ່ວຍເຫລືອ ຜູ້ພິການ, ຜູ້ສູງອາຍຸ, ຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຈາກເຫດການຕ່າງໆ, ຜູ້ຫວ່າງງານ, ການອູ້ມູມໃຫ້ມີວຽກ ເຮັດງານທຳ, ການຊົດເຊີຍອຸປະຕິເຫດແຮງງານ, ແລະ ການອຸດໜູນອື່ນໆດ້ວຍເງິນ ຫລື ດ້ວຍສິ່ງຕອບແທນ.

(3) ລະບົບປະກັນສັງຄົມມີຫລາຍປະເພດເຊິ່ງລວມມີລະບົບປະກັນສັງຄົມແບບທົ່ວ ໄປ, ລະບົບປະກັນໄພ, ລະບົບການຊ່ວຍເຫລືອສັງຄົມ, ລະບົບການເກັບພາສີລາຍໄດ້, ລະບົບ ການສ້າງ ແລະ ສິ່ງເສີມການມີວຽກເຮັດງານທຳ.

10. ໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ, ບັນດາປະເທດ ສະມາຊິກຄວນປະຕິບັດດັ່ງນີ້:

- (ກ) ມີມາດຕະການໃນການປ້ອງກັນ, ການສິ່ງເສີມ ແລະ ການປະຕິບັດຢ່າງຮັດກຸມ, ມີຜົນປະ ໂຫຍດ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການແກ່ສັງຄົມ;
- (ຂ) ສິ່ງເສີມການສ້າງລາຍຮັບ ແລະ ມີວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ເສດຖະກິດໃນລະບົບ ໂດຍມີນະ ໂຍບາຍກ່ຽວກັບການຈັດຊື້ຂອງພາກລັດ, ການໃຫ້ສິນເຊື່ອ, ການກວດກາແຮງງານ, ນະ ໂຍບາຍດ້ານຕະຫລາດແຮງງານ ແລະ ການຫລຸດຜ່ອນພາສີ, ລວມທັງການສິ່ງເສີມການ ສຶກສາ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ, ການພັດທະນາສີມືແຮງງານເພື່ອສ້າງຄວາມອາດສາ ມາດໃນການມີວຽກເຮັດງານທຳ; ແລະ
- (ຄ) ຮັບປະກັນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍອື່ນໆເພື່ອສິ່ງເສີມການມີວຽກເຮັດງານທຳຢູ່ເສດ ຖະກິດໃນລະບົບ, ການສ້າງລາຍຮັບ, ການສຶກສາ, ການອ່ານອອກຂຽນເປັນ, ການຝຶກ ອົບຮົມວິຊາຊີບ ແລະ ການພັດທະນາສີມືແຮງງານເພື່ອສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃນການມີ ວຽກເຮັດງານທຳ ທັງໝົດນີ້ຄືການຫລຸດຜ່ອນຄວາມສູງ ແລະ ເປັນການຮັບປະກັນການມີ ວຽກເຮັດ, ການສ້າງຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການປະກອບທຸລະກິດທີ່ຍືນຍົງຄົງຕົວ ຕາມ ຂອບຂອງການເຮັດວຽກທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ເປັນທຳ.

11. (1) ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນນຳໃຊ້ຫລາຍວິທີການເພື່ອປຸກລະດົມຂົນຂວາຍ ແຫລ່ງການຊ່ວຍເຫລືອເພື່ອຮັບປະກັນທຶນຮອນ ແລະ ງົບປະມານທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ ໂດຍພິຈະລະນາການປະກອບສ່ວນຂອງຫລາຍກຸ່ມຄົນ. ວິທີການຄົ້ນຄວ້າຫາແຫລ່ງທຶນອາດຈະເປັນການເກັບພາສີ, ການຫັກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຫລື ການຫາ ລາຍໄດ້.

(2) ໃນວິທີການຄົ້ນຄວ້າຫາແຫລ່ງທຶນ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນພິຈະລະນາ ມາດຕະການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເພື່ອຫລີກເວັ້ນການຕົວະຍົວະຫລອກລວງ, ການຫລີກລ້ຽງ ການເສຍພາສີ ແລະ ການທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນແຫລ່ງທຶນຕາມການຕົກລົງ.

12. ຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມຄວນໄດ້ຮັບແຫລ່ງທຶນຈາກງົບປະມານແຫ່ງຊາດ.
ບັນດາປະເທດສະມາຊິກທີ່ບໍ່ມີແຫລ່ງງົບປະມານພຽງພໍອາດຈະສະເໜີຂໍການຮ່ວມມືຈາກ
ສາກົນ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານງົບປະມານ.

III. ຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດເພື່ອສົ່ງເສີມການປະກັນສັງຄົມ

13. (1) ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດຂອງຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມໂດຍຜ່ານການປຶກສາຫາລືຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ມີຫລາຍພາກສ່ວນໃຫ້ການຮ່ວມມື. ແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດຄວນປະກອບມີ:

- (ກ) ໃຫ້ບຸລິມະສິດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມທີ່ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ເປັນອົງປະກອບພື້ນຖານຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ໂດຍສະເພາະປະເທດທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍປະກັນສັງຄົມຂັ້ນຕໍ່າສຸດ; ແລະ
- (ຂ) ດໍາເນີນການປົກປ້ອງໃຫ້ກ້າວໜ້າສູ່ລະດັບສູງ ໂດຍເຂົ້າເຖິງຫລາຍໆກຸ່ມຄົນ ເທົ່າທີ່ຈະປະຕິບັດໄດ້ ອີງໃສ່ສະພາບເສດຖະກິດ ແລະ ງົບປະມານຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກ.

(2) ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນສ້າງ ແລະ ພັດທະນາລະບົບປະກັນສັງຄົມໃຫ້ເໝາະສົມ ແລະ ຄົບວົງຈອນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍຂອງນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ແລະ ເຊື່ອມໂຍງໃສ່ນະໂຍບາຍປະກັນສັງຄົມ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

14. ໃນການສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດເພື່ອສົ່ງເສີມຂະຫຍາຍການປະກັນສັງຄົມ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນເອົາໃຈໃສ່ດັ່ງນີ້:

- (ກ) ວາງເປົ້າໝາຍໂດຍອີງໃສ່ບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ;
- (ຂ) ຍົກໃຫ້ເຫັນຊ່ອງຫວ່າງ ແລະ ອຸປະສັກໃນການປົກປ້ອງສັງຄົມ;
- (ຄ) ຄົ້ນຄວ້າທາງທາງບົດຊ່ອງຫວ່າງໂດຍມີແບບແຜນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ, ເຖິງວ່າຈະໄດ້ຮັບການສະໜູນ ຫລື ບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກພາກສ່ວນອື່ນກໍຕາມ, ກໍພຽງແຕ່ຮ່ວມມືກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ໄດ້ຮ່ວມງານກັນມາແລ້ວ;
- (ງ) ນໍາເອົານະໂຍບາຍດ້ານຕະຫລາດແຮງງານເຊັ່ນ: ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ຫລື ວິທີການອື່ນໆສົມທົບໃສ່ວຽກງານປະກັນສັງຄົມຢ່າງເໝາະສົມ;
- (ຈ) ລະບຸໃຫ້ຊັດເຈນກ່ຽວກັບງົບປະມານ ແລະ ຊັບພະຍາກອນອື່ນໆທີ່ຕ້ອງການ ລວມທັງໄລຍະເວລາ ແລະ ຂັ້ນຕອນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍທີ່ວາງໄວ້; ແລະ
- (ສ) ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ຫລາຍພາກສ່ວນຮັບຮູ້ ແລະ ມີການປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ ແລະ ຍຸດທະສາດໃນການເສີມຂະຫຍາຍຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ.

15. ຍຸດທະສາດໃນການເສີມຂະຫຍາຍຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມຄວນແນໃສ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເສດຖະກິດທັງນອກລະບົບ ແລະ ໃນລະບົບ ພ້ອມທັງຊຸກຍູ້ເຂົ້າເຈົ້າທັນປ່ຽນເຂົ້າເສດຖະກິດໃນລະບົບໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນເສດຖະກິດນອກລະບົບ, ນອກຈາກນີ້ຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມຄວນສອດຄ່ອງກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງບັນດາປະເທດສະມາຊິກ.

16. ຍຸດທະສາດໃນການເສີມຂະຫຍາຍຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມຄວນເຂົ້າເຖິງກຸ່ມຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອພິເສດ.

17. ໃນການສ້າງລະບົບປະກັນສັງຄົມແບບຄົບວົງຈອນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍ ແລະ ບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ ລວມທັງເງື່ອນໄຂທາງເສດຖະກິດ ແລະ ງົບປະມານ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນວາງເປົ້າໝາຍເພື່ອສ້າງຜົນປະໂຫຍດກວມເອົາຫລາຍລະດັບໃຫ້ໄດ້ຕາມມາດຕະຖານເທື່ອລະກ້າວ ໂດຍອີງໃສ່ລິນຫິສນຍາ(ເລກທີ 102), ປີ 1952, ວ່າດ້ວຍ(ມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າ)ຂອງການປະກັນສັງຄົມ, ຫລື ລິນຫິສນຍາ ແລະ ບົດແນະນຳອື່ນໆຂອງອົງການແຮງງານສາກົນວ່າດ້ວຍການປະກັນສັງຄົມ.

18. ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນລິເລີ່ມພິຈະລະນາການໃຫ້ສັດຕະຍະບັນແກ່ລິນຫິສນຍາ(ເລກທີ 102), ປີ 1952, ວ່າດ້ວຍ(ມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າ)ຂອງການປະກັນສັງຄົມ ໂດຍອີງໃສ່ສະພາບທີ່ອ່ານວຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນພິຈະລະນາການໃຫ້ສັດຕະຍະບັນ ຫລື ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລິນຫິສນຍາ ແລະ ບົດແນະນຳອື່ນໆຂອງອົງການແຮງງານສາກົນວ່າດ້ວຍການປະກັນສັງຄົມເພື່ອເຮັດໃຫ້ລະບົບປະກັນສັງຄົມໄດ້ຮັບການພັດທະນາຕາມມາດຕະຖານສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

IV. ການຕິດຕາມ

19. ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຕາມຈຸດປະສົງຂອງຍຸດທະສາດໃນການເສີມຂະຫຍາຍຖານການປົກປ້ອງສັງຄົມ ໂດຍອາໄສກົນໄກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ເຊິ່ງມີອົງການສາມຝ່າຍທີ່ມີຜູ້ຕາງໜ້າຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານເຂົ້າຮ່ວມ ລວມທັງການປຶກສາຫາລືກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

20. ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນຈັດປະຊຸມປຶກສາຫາລືລະດັບຊາດເພື່ອປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ທົບທວນຄືນບັນດານະໂຍບາຍ ເພື່ອປັບປຸງໃຫ້ລະບົບການປະກັນສັງຄົມມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນທັງສາຍຕັ້ງ ແລະ ສາຍຂວາງ.

21. ເພື່ອຕອບສະໜອງຈຸດປະສົງທີ່ລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ທີ 19, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນເກັບກຳ, ຮວບຮວມ, ວິເຄາະ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນ, ສະຖິຕິ ແລະ ຕົວຊີ້ວັດຜົນໄດ້ຮັບ ອັນທີ່ເຫັນວ່າສົມຄວນ ເຊິ່ງແຍກປະເພດໃຫ້ລະອຽດ ໂດຍສະເພາະ ເພດຍິງ ແລະ ຊາຍ.

22. ໃນການພັດທະນາ ແລະ ທົບທວນຄືນຈຸດປະສົງ, ອົງປະກອບ ແລະ ວິທີການເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ສະຖິຕິ ແລະ ຕົວຊີ້ວັດຜົນໄດ້ຮັບໃນການປະກັນສັງຄົມ, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນພິຈະລະນາຂໍ້ແນະນຳຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ ໂດຍສະເພາະ ມະຕິກ່ຽວກັບການພັດທະນາສະຖິຕິໃນການປະກັນສັງຄົມ ທີ່ໄດ້ຮັບຮອງໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາກົນ ຄັ້ງທີ 9 ຂອງນັກສະຖິຕິແຮງງານ.

23. ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນສ້າງນິຕິກຳເພື່ອຮັບປະກັນ ແລະ ປົກປ້ອງຂໍ້ມູນສ່ວນບຸກຄົນທີ່ເກັບຮັກສາໄວ້ໃນລະບົບຖານຂໍ້ມູນປະກັນສັງຄົມ.

24. (1) ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາປະເທດສະມາຊິກຄວນມີການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ, ປະສິບການ ແລະ ວິຊາການກ່ຽວກັບແຜນຍຸດທະສາດ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນການ ປະກັນສັງຄົມ ຢູ່ແຕ່ລະປະເທດ ລວມທັງຢູ່ຫ້ອງການແຮງງານສາກົນ.

(2) ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບົດແນະນຳສະບັບນີ້, ບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາດຈະ ສະເໜີຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກອົງການແຮງງານສາກົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນອື່ນໆທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມພາລະໜ້າທີ່ຂອງແຕ່ລະພາກສ່ວນ.